BALADELE LUI IOANICHIE OLTEANU
Ioanichie Olteanu's Ballads

Delia-Natalia TRIF (ANCA), Ph.D. Candidate,
"Petru Maior" University of Tîrgu Mureş

Ioanichie Olteanu, translator poet and journalist, is one of the leading figures of the Sibiu Literary Circle. Unlike others circle members, Ioanichie distinguished himself by the particular nature of his poetry. His ballads, though few in number, possess a strong originality. There is a modern German ballad line that amends the difference attributed to Ioanichie's compositions on his literary ancestors.

Through his poems, Ioanichie Olteanu proves a worthy representative of the poetic trend generated by the Sibiu Literary Circle that turns to the literary ballad.

Keywords: Ioanichie, ballad, circle members, originality, dark humour

Ioanichie Olteanu – poet, traducător, gazetar, editor – s-a născut la Vaideiu, judeţul Mureş. El este una dintre figurile importante ale Cercului Literar de la Sibiu, al treilea baladist.

În necrologul pe care i l-a consacrat, Ştefan Aug. Doinaş îşi amintea cum acesta devenise, prin anii războiului, unul dintre membrii grupului lor. Fusese descoperit de I. Negoiţescu, neobositul „manager" al „cerchiştilor". Ioanichie Olteanu li se ataşase apoi printr-o integrare firească în grup. În pofida faptului că a fost un element constructiv de seamă al grupării sibiene, Ioanichie Olteanu, subliniază Doinaş, a reprezentant din capul locului o prezenţă singulară în mijlocul ei. Se distingea înainte de orice prin natura foarte aparte a poeziilor sale. Scria şi el balade, dar în cu totul altă manieră decât dânsul sau Radu Stanca.. „Nici o undă de umor sau joc verbal nu exista la noi, în timp ce la el, de la temă până la rezolvarea ei, luciditatea ironic amuzată a autorilor se simţea imediat."[1]

Diferită ar fi fost şi descendenţa literară a acestui corb alb. Pe când producţiile lui Radu Stanca şi ale sale – afirmă Doinaş - „plăteau un tribut evident tradiţiei baladeşti germane", Ioanichie Olteanu scrie nişte poezii care aparţineau şi ele genului, dar „se impuneau prin modernitatea lor."[2]

Faptul că primul volum de versuri apare postum (*Turnul şi alte poeme*, Editura Nikon, Cluj, 2012), sub îngrijirea lui Ioan Milea, ţine de intemperiile istorice şi ale fiinţei aflate „sub vremi", cum spunea cronicarul. Poeziile caracterizate de „jocul între real şi halucinaţie" (I. Negoiţescu) sunt grupate în patru tipuri: tradiţionalist-romantice, balade propriu-zise, meditative, poemele cu încărcătură ideologică şi cele proletcultiste, aşezate la *Addenda*.

Baladele „cerchistului" sunt puţine la număr, dar posedă într-adevăr o puternică originalitate. Când Ştefan Aug. Doinaş sublinia „modernitatea" lor, nu greşea.

Adopta însă o perspectivă limitativă, lăsând să se înţeleagă că părăseau prin factura lor nouă tradiţia baladescă germană. Reducea de fapt genul la tipul său aşa-zis „nordic", în spiritul Börries von Münchausen. Ca poeţii sibieni, acesta, împreună cu Agnes Miegel Lulu von Strauss,

[1] Ştefan Aug. Doinaş: *Amintirea lui Ioanichie Olteanu*, în R*omânia literară*, nr. 14, 9-15 aprilie, 1997
[2] Ibid

BDD-A23361 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.103 (2026-01-19 22:38:33 UTC)

Levin Ludvig, grupaţi în jurul *Almanahului Muzelor* din Gottingen, îşi propuseseră, către începutul secolului XX o „resurecţie a baladei”, de preferinţă cavalerescă, eroică, a cărei ambiţie era să fie continuatoarea vechiului *Heldenlied* german.[3] Ropotul copitelor, zăngănitul armurilor, sunetele de trompetă, răspundea spiritului teuton al epocii. O culegere a lui Börries Freiherr poartă titlul grăitor, *„Inima în zale”*[4]. Baladele acestea, foarte gustate la vremea lor, s-au aflat în multe raniţe soldăţeşti din primul război mondial şi au revenit în timpul celui de-al doilea.

Au circulat şi printre „cerchişti”, după câte îşi aminteşte Ştefan Aug. Doinaş.[5]

De la *Moritat* îşi împrumutase temele preferate poeţii primului „Hain”baladesc din Göttingen, ca şi amicul lor Gleim. Prezentă mai în toate antologiile, *Călugăriţa de Hölty* istoriseşte o crimă pasională: un cavaler seduce o logodnică a lui Hristos şi apoi o părăseşte. Ea tocmeşte nişte ucigaşi care-i fac de petrecanie infidelului. Nemulţumită cu atât, eroina revine la capelă, unde zace înmormântat cavalerul, deschide cripta şi smulge cadavrului inima necredincioasă din piept, ca să o calce fără milă în picioare. Scena atroce poate fi văzută apoi mereu, când bate miezul nopţii şi fantoma călugăriţei repetă actul vindicativ.

Modernii speculează efectele estetice de colaj, încrustând împrumuturi directe din Moritat-e, sentinţe morale naive, clişee stilistice gazetăreşti; Totul cu o artă rafinată, nemaiurmărindu-se satisfacerea gusturilor unui public credul, necultivat, ci cucerirea altuia suprainstruit şi ezcitabil prin grosolănie, tocmai din cauza blazării la fineţe.[6]

Există prin urmare o linie baladescă germană modernă, care face amendabilă diferenţa atribuită de Doinaş compunerilor lui Ioanichie Olteanu, în privinţa ascendenţei lor literare. Nici măcar turnura comică, pe care o iau, am văzut că nu e absolut singulară. Dacă sclipirile ironice lipsesc într-adevăr la Doinaş (şi încă!)[7], ele îi plac lui Radu Stanca uneori, să ne amintim astfel de *Trubadurul mincinos, Regel visător, Corydon*… Le surprindem chiar şi în Buffalo Bill. Pe urmă, Radu Stanca a fost într-o măsură-spune Doinaş - un poet goliardic.[8]

Nota cu adevărat aparte a baladelor lui Ioanichie Olteanu vine din modernitatea lor pronunţată, dar acesta nu le-o dă o ascendenţă negermană, ci direcţia vădit inovatoare în care se mişcă. Apropierile sunt izbitoare. Şi Ioanichie face cronică unor fapte senzaţionale sinistre. *Balada soţului înşelat*[9] tratează, ca Marianne, o crimă din gelozie.

Păţania teologului cu arborele[10], moartea suspectă a tânărului Victor, care e găsit spânzurat de craca de stejar, în pădure. Alte balade anunţă din titlu subiectele lor macabre: *Balada înecaţilor*[11], *Balada sinucigaşului*[12].

---

[3] Börries Freiherr v. Münchausen, *DarBallade în G*öttingen um 1900, in *Balladenforschung,* op. cit.

[4] Börries Freiherr v. Münchausen, *Dar Hertz imHarnisch, Balladen und Lieder*, Deutsche Verlogs Anstalt, Stuttgart, Berlin, 1911

[5] Ştefan Aug. Doinaş: *Scrisoare către Ov. S. Crohmălncean*, din 17 august 1995

[6] Mihai Ralea surpinde foarte bine mecanismul psihologic şi fiziologic, prin care gusturile suprarafinate ajung să fie atrase de lucruri vulgare, aşa cum remarcă el, pălătuşul aristocratic, paralizat de voluptăţi alimentare prea alese, nu mai reacţionează decât în contact cu muştar şi sosuri picante, iar fumătorii de bectimis savurează tigări ordinare Caporal. (P. Zarifopol, în *Interpretări*, Casa Şcoalelor, Buc. 1972)

[7] Ştefan Aug. Doinaş are şi el accente de humor, chiar dacă nu vrea să le recunoască; în *Five-o clock, Ah, zise Cummings* sau *Moartea în zmeuriş*, cel puţin

[8] Ştefan Aug.Doinaş: *Un trubadur modern…*, op. cit.

[9] I. Olteanu: *Balada soţului înşelat*, în Revista Cercului literar, op. cit.

[10] I. Olteanu: *Păţania teologului cu arborele*, ibid

[11] I. Olteanu: *Balada Înecaţilor*

[12] I. Olteanu: *Balada sinucigaşului*

BDD-A23361 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.103 (2026-01-19 22:38:33 UTC)

Balada lui Ioanichie Olteanu se disting net de cele ale lui Ştefan Aug. Doinaş, Radu Stanca sau Dominic Stanca. Poetul utilizează aici, cu deosebit rafinament, resursele umorului negru, ale unei fantezii mereu controlate de raţiune, în care grotescu şi carnavelescul se întretaie cu unele accente ale poeziei cotidianului de mai târziu. În *Balada soţului înşelat*[13], *Flori de mucegai*, în valorificarea resurselor cuvântului evocator şi concret, de o plasticitate incontestabilă. O atmosferă plasată între înscenarea lucidă şi insertul narativ cu iz carnavalesc este conturată în această baladă în care dragostea, gelozia, remuşcarea abia simţită şi relevarea dimensiunilor profunde ale firii umane se concentrează în versuri eliptice, de o pregnanţă a detaliului revelator extrem de sugestivă. Incipitul poemului ne pune, de fapt în faţa deznodământului dramei geloziei şi a răzbunării care se joacă aici, în versurile acestea suple şi abrupte totodată, marcate de inflexiuni ale susvităţii şi ale viziunii atroce, într-o alternanţă subtilă de planuri temporale în care trecutul şi prezentul se întretaie, iar flashback-ul e un procedeu privilegiat: „Aşa. S-a făcut. Acum e bine:/S-aprind o ţigare de foi./Corpul ei fraged de doamnă subţire/Doarme somnul sălciu între perne moi./Pe gâtul mai alb decât varul/lăsai urma degetelor cu pământ/arse încă de jarul/ cârnii fără cuvânt./N-ar fi rău să m-afund în fotoliu/cu cizmele-ntinse jos pe covor,/să cuget la acest defunct amor/pentru care nu voi purta doliu./Când a păşit întâi pragul/ în casa părinţilor mei/lăsai vânătoarea şi amicii de dragul/surâsului, ochilor ei/Stam ceasuri întregi lângă mâna/ Ce-mi ştergea de pe frunte ţărâna./Printre holde şi codri am purtat-o să guste/mireasma sângelui greu din strămoşi;/între coapsele-i june şi robuste/leagăn vedeam de copii sănătoşi.”[14]

Evident, între viziunea idilică a soţului şi statura moral-psihologică a soţiei se deschide o prăpastie. Sunt două lumi ce îşi dispută întâietatea, două meutalităţi şi două viziuni opuse: una a calmului, a căminului aşezat, a reculegerii terestre în faţa valorilor burgheze, cealaltă, a soţiei, desprinsă de planul terestru, tânjind după mistere şi reflexe ale necunoscutului de dincoli de fenomenalitatea lumii. Femeia are în această baladă, o alură de vraja, de alienare şi de miraj oniric. Ea e strania care tulbură simţurile bărbatului, trăind jumătate în lumea prozaică, jumătate într-o realitate iluzorie, într-un perimetru al fanteziei mântuitoare. Pe de altă parte, femeia are, în acest fel, o statură existenţială marcată de un instinct bovaric, prin care universul familiar e investit în reflexe ale negativităţii, care se cer depăşite, transfigurate, prin detenţă vizionară spre *altceva*, spre un spaţiu compensatoriu, miraculos şi benefic, în cazul nostru iubirea: „Înţeleptelor mele cuvinte/ea zâmbea ca trezită din vis,/ urmărind poate absentă în minte / nu ştiu ce taină, pierdut paradis./ În ochii ei mari strălucea o lumină / atât de ciudată, atât de străină…/ Cert e, femeia aceasta / (mai târziu cu durere-mi spuneau) / deşi o iubesc, nu-i nevasta / cuminte pe care-o doream./ În vreme ce eu mă trudesc pe ogoare / şi umblu pădurile, biet, ea stă şi citeşte romanţuri uşoare / sau scrie-n caietul secret.”[15]

Următoarea secvenţă poetică surprinde simptomele acelui iubiri ilicite, ce va declanşa resorturile dramei casnice. Ioanichie Olteanu notează, cu subtilitate psihologică, toate nuanţele geloziei, toate tonalităţile afective ale iubirii înşelate, de la presentimentul respins de îndată, la sugestia adulterului insinuată treptat, până la certitudinea instaurată în chip imperios în conştiinţa soţului înşelat: („De-atunci luni vreo patru trecură/n-aş fi uitat acest incident/de n-ar fi avut o figură/tot mai străină, mai tristă, un chip mai absent./O vedeam ofilită pe zi ce

[13] I. Olteanu: *Balada soţului înşelat*
[14] Ibid
[15] Ibid

BDD-A23361 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.103 (2026-01-19 22:38:33 UTC)

trecea/şi-n ochii-i pe altul vedeam./ Eu plecam dimineaţa săltând cu mai multă furie în şa/şi seara foarte târziu mă-ntorceam./ Până ce azi când intrai în cămară/ la ea, îi zisei cu glas tunător: / Soţie, poamă dulce, poamă amară,/ am să-tenchid sub zăvor …>>/Şi tăcui speriat: ea zâmbea sfidător! / În ochii ei mari ca-ntr-o limpede apă/văzui încă o dată pe cel dansator/ tot zâmbind ca şi ea, cu privirea şireată”)[16]

Scena uciderii soţiei infidele e partea de cea mai intensă concentrare a dramei ce se consumă sub privirea cititorului: „Înnebunit de necaz şi ars ca de flăcări, de fiere,/ îi pusei mâinile groase-n grumaz-/muiere perfidă muiere…/Acum voi lăsa-o pe patu-i culcată/ mai albă, mai albă ca varul/ şi zâmbitor ca şi ea, cu privirea şireată.”[17]

În *Păţania teologului cu arborele*, povestea însăşi: Eroul pare să traverseze o criză mistică, dar aspectul pe care acesta îi ia e ilar. Victor umblă prin pădure după Sfântul Duh „în formă de stejar”. A-ţi imagina chipul dumnezeiesc sub chip de păsăruică, aşa cum apare adesea figurat pe icoanele ortodoxe, mai merge, are ceva comun cu cerul. Dar a ţi-l reprezenta drept un arbore masiv, fixat bine în sol prin rădăcini adânci şi viguroase, presupune o dereglare serioasă a spiritului. Mai mult, purtând o biblie la subsuoară, personajul îşi efectuează căutarea mistică înarmat cu o bâtă. La întrebarea recitatorului, presupus a se număra printre locuitorii comunei care a trăit ciudata întâmplare: „- Mă, Victore, cam ce ai tu de gând: /Că de când te cunosc – o lună-mi pare - /îmi umbli toată ziua pe hotare/şi baţi pădurea-n lung şi-n lat/cu mersul tău halucinat? ”, teologul răspunde: „- O! dragul meu, eu nu ştiu ce te-abate/să-mi ieşi în cale aici între stejari;/ cuvintele ţi le-nţeleg pe toate/şi ştiu că sunt cuvinte foarte mari/dar trec aşa uşor pe lângă mine/ şi se dizolvă-n aer ca un fum/ deci depărtează-te mai bine/şi lasă-mă să-mi văd de drum,/să rătăcesc prin văgăuni şi codru/ pân-oi vâna pe cel mai crunt tâlhar,/pe cel mai mare lotru dintre lotri,/pe duhul sfânt în formă de stejar”.[18] Criza mistică ia o înfăţişare de un comic irezistibil, iar felul cum se sfârşeşte nu e mai puţin rizibil. Teologul are impresia că a găsit arborele miraculos, se îndreaptă fascinat către el, dar acesta întinde o creangă ca un braţ, şi-l înhaţă pe nefericit: „…căci într-o seară/printre copacii fremătaţi uşor/i se păru că vede-ntâia oară / chemându-l fiara din stejar cu dor./ Scăpă din mână biblia şi bâta/ şi alegă cu ochii ficşi spre ea./ Tâlharului i-a fost destul atâta/să-l prind-n şbilţ şi drum să nu-i mai dea.”[19]

O altă poezie semnificativă a lui Ioanichie Olteanu e *Balada înecaţilor*. Poem al morţii şi al resurecţiei, al extincţiei dizolvante în universul acvatic al mării şi al comuniunii cu eternitatea, *Balada înecaţilor* figurează un decor în care, definitorii sunt, la început, imaginile dezmembrării, ale risipirii şi pierderii în imensitatea acvatică. Atmosfera dominantă e una de teatralitate macabră, de carnavalesc cu inervaţii lvreşti, de recul sugestiv într-un univers delirant, cu formele şi culorile în continuă metamorfoză, ca într-un vis în care obiectele seamănă şi nu seamănă cu cele reale, integrându-se într-o sintaxă a imaginarului cu totul insolită, în care faţa şi reversul, înaltul şi josul, terestrul şi acvaticul, binele şi răul se află într-o iremediabilă antinomie, ci într-o conjuncţie revelatoare: „Aşa până când într-o zi de pe un vapor mare/am fost aruncaţi şapte în mare,-/trebuia să se recurgă la acest mijloc/ fiindcă nu mai era de mâncare./ Disperaţi, valurile am despicat,/dar probabil că până la fund am

[16] Ibid
[17] Ibid
[18] I. Olteanu, *Păţania teologului cu arborele*, op. cit.
[19] Ibid

BDD-A23361 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.103 (2026-01-19 22:38:33 UTC)

sucombat./Nu ştiu cât a trecut de la acest accident-/când ne-am revenit ne descompuneam lent;/câteva celule le împrumutasem ca hrană/ la vecini: nişte peşti luminoşi şi o actinie bălană… ”[20]

Reculul în neant este însoţit de o stare de confort, de beatitudine chiar, de camuflare în adâncuri, în aşteptarea judecăţii celei de pe urmă, când corporalitatea va fi de tot părăsită, iar sufletele înecaţilor se vor contopi cu înaltul: „Altfel o ducem bine. Aici putrezim cu tăcere/cu peştii morţi, cu algele ce nu mai au putere/să se înalţe sus către cer/să vâneze vreo corabie sau barem vreun corăbier (…)”[21]

Baladele lui Ioanichie Olteanu conţin, ca *Moritat-ele*, îndărătul faptelor senzaţionale istorisite, un plan banal, realist, comun, o explicaţie simplă, plată a întâmplărilor şi ea e de găsit mai ales la nivelul pornirilor umane elementare.

O altă sursă de umor poetic, la Ioanichie Olteanu, sunt aluziile livreşti. Cu uimitoare intuiţie „anticipativă”, autorul, ca în viitor „post-modernii”, „citează” şi scoate efecte bife din plasarea în alt context a unor versuri faimoase, pe care o memorare cultivată i le furnizează. Îmbiindu-şi consoarta cu bucuriile vieţii gospodăreşti bucolice „soţul înşelat” pastişează lirica maritală argheziană (*Haide, Ingenunchiere, Mireasa, Căsnicie, Dragoste*)[22], într-o variantă *gentry*, ardelenească, nu fără corespunzătorul iz semănătorist („casa părinţilor mei”, „mireasma sângelui greu din strămoşi”, „coapsele june şi robuste”, „leagăn (…) de copii sănătoşi”).

Baladele lui Ioanichie Olteanu poartă şi marea simpatiilor sale politice de stânga. „Filozofia” pragmatică, realistă, cu picioarele pe pământ, din ele, trădează natura lor. Autorul le găseşte o justificare naturală în *Floarea soarelui*.[23] Acesta îşi întoarce faţa după astrul strălucitor de pe cer, dar „nu se mişcă din pământ.”

E refrenul şi „tâlcul” baladei, transportat de la exemplul botanic la planul social-politic. Oamenii simpli (fiindcă după autor ei, dau măsura lucrurilor) îşi vor întoarce feţele către tot felul de corpi cereşti sclipitori, dar n-au să părăsească niciodată contactul lor anteic cu solul. „Şi bine vor face-conchide baladistul – căci orice atom de ţărână/ e mai hrănitor şi mai sigur/ decât lumina a o mie de plante ori stele./Iată ce ne învaţă floarea soarelui/care-şi întoarce faţa mereu după soare/dar nu se mişcă din pământ./”[24] Dacă acest exemplu de neclintire din rădăcini, oricâtă mobilitate ar îngădui privirilor, era cu adevărat „pe linie”, la data când comuniştii preconizau tocmai schimbări radicale, rămâne discutabil. Autorul îl dădea însă neîndoios spre a sluji noul regim. Angajarea politică sinceră, din convingere, distinge asemenea compuneri, e altele conjuncturale, imprimă poeziilor militante ale lui Ioanichie Olteanu o naturaleţe şi o tresărire socială autentică, à la Brecht chiar dacă semnatarul lor nu-i citise baladele pe atunci, cum e foarte probabil.

„Îmi amintesc că pe vremea când eram dascăl în satul meu-afirmă cu prilejul aceluiaş necrolog, Ştefan Aug. Doinaş - căutam în revistele vremii ca pe nişte giuvaiere de preţ, versurile lui, (Ioanichie Olteanu n.n) care străluceau neverosimil în terna producţie lirică a

[20] I. Olteanu: *Balada înecaţilor*, op. cit.
[21] Ibid
[22] Tudor Arghezi: *Cărticica de seară*, Cult. Naţ., Buc. , 1935
[23] I. Olteanu: *Floarea soarelui*, în *Lupta ardealului*, 1948
[24] Ibid

BDD-A23361 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.103 (2026-01-19 22:38:33 UTC)

vremii.” [25] NU sunt vorbe spuse din complezenţă. Iată o singură dovadă, concludentă: la naţionalizarea mijloacelor de producţie, publicaţiile s-au umplut de nenumărate poezii care salutau evenimentul.

Ioanichie Olteanu manevrează abil motivul folcloric, ca s=i infuzeze ideea politică de actualitate. Moara refuză să macine, fiindcă a dispărut domnul care venea cu o trăsură să o viziteze şi îi vorbea „dulce”, pe când acum de la mojicii, noii ei stăpâni, aude numai „ocări” şi „sudalme”. Meşterul împleteşte în descântecul său plin de haz, rugăminţile: „-Hai, Dobrănică, scoală şi mână!/Învârte-ţi măselele, hodoroagă bătrână/şi macină bine orzul şi grâul./ Au nu-ţi bate lopeţile râul?”[26]

In locul *Moritat-elor*, nu prea reţinute sub formă scrisă de tradiţia culturală românească, poetul foloseşte „moara”. Ceva din umorul ei gros circulă aici, ca şi pe sub *Păţania teologului cu arborele*. Dar Ioanichie Olteanu nu o adoptă pur şi simplu, în felul lui Coşbuc, ci o stilizează prin sublinieri ironice culte.

Al treilea baladist sibian a plecat singur de la Ion Budai Deleanu, utilizator savant al literaturii populare, ca anacreonticii Hölty şi Gleim. A cules unele sugestii din *Flori de mucigai*.

A avut cumva şi modele germane? Greu de crezut, deşi anumite paralelisme între *Balada soţului înşelat* şi *Marianne* intrigă, iar la un om misterios precum Ioanichie Olteanu nici asemenea surprize nu sunt excluse. Oricum, autorul a deschis genului nişte drumuri de certe perspective şi e mare păcat că s-a mulţumit doar să schiţeze fără a persevera în a le urma.

Prin poemele sale Ioanichie Olteanu se dovedeşte un demn reprezentant al orientării poetice generate de Cercul literar de la Sibiu, prin recursul la specia literară a baladei.

Bibliografie

Balotă, Nicolae, *Labirint*, Bucureşti, Editura Eminescu, 1970, p.340

Balotă, Nicolae, *Un poet al tăcerilor*, în *Luceafărul*, 1997, nr. 13, p. 19

Boldea, Iulian, *Literatura română târgu-mureşeană postbelică*, în *Tribuna*, IX, 2000, nr. 1-2-3, p. 48

Boldea, Iulian, *Ioanichie Olteanu şi Cercul Literar de la Sibiu*, în *Izvoare filozofice*, tom 4, Târgu-Mureş, Editura Ardealul, 2009, p.139 – 149

Csoma, Ana, *Scriitori români mureşeni. Dicţionar bibliografic*, Târgu-Mureş, Biblioteca Judeţeană Mureş, 2000

Crohmălniceanu, Ovid S; Heitmann, Klaus, *Baldele lui Ioanichie Olteanu* în *Cercul literar de la Sibiu*, Bucureşti, Universalia, 2000, p. 152-166; *Ioanichie Olteanu traducător al lui Esenin. Alte tălmăciri*, ibidem, p. 353-354

Crohmălniceanu, Ovid S., Heitmann, Klauss, *Baladele lui Ioanichie Olteanu* în *caiete critice*, 1999, nr. 6-7, p. 40-42

[25] Ştefan Aug. Doinaş: *Amintirea lui Ioanichie…*, op. cit.

[26] I, Olteanu: *Descântec la o moară de apă*, în *Lupta ardealului*, 1948

BDD-A23361 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.103 (2026-01-19 22:38:33 UTC)

Datcu, Iordan, Introducere la volumul *Zburătorul. Balade culte româneşti*, Bucureşti, Minerva, 1973, p. XXVI (B.P.T., 774)
Dicţionar de literatură română. Scriitori, reviste, curente, coordonator Dim. Păcurariu, Bucureşti, Univers, 1979, p. 282
Dicţionar general al literaturii române, IV, (L-O), Bucureşti, Editura Univers enciclopedic, 2006
Dicţionarul scriitorilor români, M-Q, coordonatori Mircea Zaciu, Marian Papahagi şi Aurel Sasu, Bucureşti, Albatros, 2001
Doinaş, Ştefan Aug., *Amintirea lui Ioanichie* în *România literară*. XXX, 1997, nr.14, p.7 Reluat parţial în comentariul *Un post modern* avant lettre: *Ioanichie Olteanu*, în *Scriitori români*, Bucureşti, Editura Eminescu, 2000, p. 129-134
Doinaş, Ştefan Aug., *„În Cercul literar de la Sibiu m-am născut a doua oară”*, în *România literară*, XXXVIII, 2005, nr. 22, p. 16, Interviu de Mircea Iorgulescu
Doinaş, Ştefan Aug., *Un post modern* avant la lettre: *Ioanichie Olteanu*, în *Scriitori români*, Bucureşti, Editura Eminescu, 2000, p. 129-134
Manu, Emil, *Ioanichie Olteanu şi „Ceasul plantelor amare”*, în *Eseu despre generaţia războiului,* Bucureşti, Cartea Românească, 1978, p. 15, 281, 298-300, 307-310, 381, 401
Horea , Ion, *Mentorul meu literar* în *Acasă*, I, 2008, nr. 4, p. 51-52
Negoiţescu, I., *Glose la poeţii tineri de azi*, în *Scriitori moderni*, Bucureşti, Editura pentru literatură, 1996, p. 459
Nistor, Eugeniu, *Rânduri pentru neuitarea lui Ioanichie*, în *Izvoare filozofice*, tom 4, Târgu-Mureş, Editura Ardealul, 2009, p. 150-153
Poantă, Petru, *Ioanichie Olteanu, baladistul*, în *Apostrof*, VIII, 1997, nr. 4, p. 4
Maxim, Ion, *Trei prezenţe poetice:* Radu Stanca, Ştefan Aug. Doinaş, Ioanichie Olteanu, în *Orizont*, XXI, 1970, nr. 7, p. 51-52
Vasilescu, Stelian, *Romember Ioanichie Olteanu*, în *Al cincilea anotimp*, Oradea, I, 1997, nr.3, p. 7

BDD-A23361 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.103 (2026-01-19 22:38:33 UTC)